

ŽIVOT ILI SREĆA?

Sreća. Sreća je precijenjena, vuče nas u ponor idealizma iz kojega izlazimo prazna i neispunjena srca, misleći kako život nema smisla. Preispitujemo, svakim danom preispitujemo sebe, svoju okolinu i ljude. Pitamo se što je pojedinac spreman učiniti kako bi postigao to savršenstvo, tu ravnotežu koju poznajemo pod tako nasumičnim nazivom. Ona vrši pritisak na čovjeka, uvuče se pod kožu u najranijoj dobi, kao supstanca kod ovisnika, počnemo imati osjećaj da bez nje ne možemo. Ona pretvara slobodnog čovjeka u roba svojih požuda, nekada i sebičnih želja, ne ostvarenih snova. Najgore od svega, čovjek postane rob svojih tajni, tajni kojima je htio ostvariti ideal prisutan od čovjekova postojanja. No, je li sreća zbilja neophodna? Je li dostojna ljudskoga života?

Odjednom me iz ovakva, kako je moj otac znao govoriti „filozofskog razmišljanja“, trgnula svijeća na radnome stolu koja se lagano topila i neuobičajeno treperila pod utjecajem hladnoga, jezovitog vjetra koji je dolazio kroz širom otvoren prozor nježno dirajući tamne zavjese. Sjetila sam se tada mojih dana u hladnome, pustome mjestu, kojega volim nazivati svojim rodnim gradom, Aosta. Smješten je na sjeverozapadu Italije, stoga nisam uživala u toplom vremenu. Sjećanja su mi budila hladne zimske noći i snježni, gotovo srce parajuće tužni grad koji oskudijeva ljudima željnih promjene i iskorištavanja potencijala za idealnu sreću o kojoj sam nedavno razmišljala. Ustala sam se, prošla pored masivnog ogledala sa tamnim minimalističkim okvirom čije je staklo postalo ukaljano mojim odrazom, odrazom koji je prikazivao 26-ogodišnju Beatrice Bianchi. Ta žena dugačke i tanke figure, bez oblina, gledala je u mene pomalo neprijateljski svojim smaragdno zelenim očima skrivenima iza naočala okruglih okvira. Kosa joj je bila boje jesenskog kestinja, okrugle usne joj je krasila boja uvenulih latica gladiole, a lice blijedo kao da joj umjesto krvi u žilama teče, istovremeno, narcizam i mržnja prema sebi. Dok sam se promatrala, začula sam kucanje, prigušeno, slabo no grubo. Imala sam mogućnost raspoznati korake, dah, pa tako i otkucaje nekolicine voljenih osoba, no ovaj se učinio nepoznat, stoga sam sa daškom opreza i velikom dozom znatiželje pošla prema vratima. Nemam puno posjetitelja, stoga sam bila zaintrigirana. Mislim, tko bi htio imati bilo kakvu poveznicu sa melankoličnim ekscentrikom kojemu je glavna zanimacija rasprava sa samim sobom? No, na moje razočarenje, zbog želje za uzbuđenjem, to je bio samo poštar. Uručio mi je pismo, pretpostavila sam da je bilo napisano od strane moga šefa, gospodina Smitha i bila sam u pravu. Naime, on je jedan od rijetkih koji još uvijek bira ovakav staromodan način komunikacije. Uništila sam purpurni pečat sačinjen od voska svijeće te sam krenula čitati elegantan, raskošan rukopis koji se dojmio kao da je došao od najsajnijeg pisca srednjega vijeka. U njemu sam

pročitala kako me traži da odem iz Londona u svoj rodni grad, zamisao mi se nije svidjela, no ishod nakon što to učinim jest i to izuzetno. Naime, zatražio je da odem pratiti istragu o ubojstvu gradonačelnika koje se dogodilo pod nevjerojatno čudnim okolnostima, samo dva sata prije ovoga pisma. Ne želim uopće znati kako je gospodin Smith to saznao, uvijek sam takve stvari povezivala sa njegovim vezama i bogatstvom koje posjeduje. Dobra priča bi novinarku u usponu, poput mene, mogla plasirati na same vrhove i ponuditi mi poslove koje sam oduvijek samo mogla sanjati. Sve što mi treba jest prilika i napokon sam ju dobila! Dugo nisam bila uzbuđena, dugo nisam bila, kako ja to kažem „ne pesimistična“. Smatram kako sam izuzetno elokventna osoba, no čvrsto se vodim vjerovanjem kako je optimizam gubljenje vremena i potpuno pretenciozan način života, stoga tu riječ ne volim ni spominjati. Krenula sam tako „ne pesimistično“ na put k svome ne toliko dragom rodnom gradu. Odlučila sam se za put vlakom jer si drugo nisam mogla priuštiti, no nije me to smetalo. Uživala sam, pomalo hedonistički razmišljala o svakome pogledu koji uputim okolini toga staroga, otrcanoga vlaka. Ta gorčina, tjeskoba i tama prostora u meni je budila nekakav, čudan, uvrnut užitak i mirnoću, zbog čega sam se gotovo lagano osmjehnula. Pogled kroz prozor vlaka izmjenjivao je slike raznobojnih kuća ukrašenih šarenim lampicama u duhu Božića, praznih beskrajnih smeđih polja koja su prije par mjeseci odisala životom zlaćanih žitarica pa sve do ogoljenih stabala koja su drhtala pod pokrovom nemilosrdnog, bijelog i zlog snijega. Tko bi rekao da je bijela boja, simbol za nevinost i dobrotu, boja snijega, jer on pak nekima znači smrt, u ovome slučaju zelenilu i početku čemera i jada koje se prikriva pod ugođajem Božića. Zarobljena u svojim mislima, naslonjena na hladni, vlažni, zamagljeni prozor, hipnotizirana pokvarenim, treperećim svjetlom vlaka tih nekoliko dugih sati puta do mojega sudbonosnog uspjeha u novinarstvu prošao je te sam napokon stigla do svoga cilja.

Na stanici me je dočekala mala, sitna ženica, moja majka Maria. Zagrlila me je čvrsto i sjetno. Nedugo nakon toga, kada sam se htjela otrgnuti iz njezinoga zagrljaja ispustila je umoran, težak uzdah preko mojega ramena i pustila me. Ponudila mi je smještaj, što sam prihvatila, iako ne tako ushićeno jer joj nisam htjela omesti mirni životni ritual koji je stvorila nakon moga odlaska. Bila sam problematično dijete, s puno ružnih, teških i nesnošljivih emocija čemu je samo pridonio nemilosrdan odlazak moga oca koji nas je ostavio u velikim dugovima, a zatim i vršnjačko nasilje koje sam jedva preživjela. To je razlog zbog kojega imam grč koji razara moju utrobu pri svakom posjetu u mjesto koje je galerija mojih ružnih uspomena i jasnoga, patetično tužnoga i depresivnoga djetinjstva. Zato se trudim uspjeti, profitirati što je više moguće i odvesti majku od ovoga pakla koji naziva životom. Razlog zbog kojega sam prihvatila smještaj je moja

financijska situacija koja se lako da zaključiti, a i bilo mi je žao razočarati tu staricu, bijele kose poput snijega. Za razliku od te zle bjeline, njena kosa me je podsjećala na toplinu i radost koju sam osjetila svaki puta kada bih ju ugledala. Ta kosa je bila moje utočište, skrovište od nemilosrdnog vremena, munja koje bi sijevale nebom i hladnih noći koje sada moram podnositi sama. Valjda je to jedna od prednosti odrastanja. Majka i ja nastavile smo pješice do kuće jer je bila nedaleko od kolodvora. Nakon deset minuta hodanja ugledala sam malenu bijelu građevinu, s dva tamnosmeđa prozora u koje su bile urešene pukotine kao posljedica starosti. Isto tako smeđa vrata škripala su pri ulasku, kao da plaču i žale za ružnim događajima koje su morale slušati iz dana u dan u ovoj neizmjerljivo tmurnoj kući. Nakon par sati pričanja s majkom o životu koji inače vodim daleko od nje, dobila sam poziv šefa da je javnosti dozvoljen dolazak na mjesto zločina te da se požurim dok drugi sebični, pohlepni novinari željni dobre priče nisu došli. Brzim korakom, bez riječi sam otrčala do mogega uspona i na svu sreću bila sam prva od svih novinara, prva koja je zakoračila u ogromnu prostranu vilu, u mjesto koje je za nekoga značilo kraj, smrt, a za drugoga, odnosno mene, početak ka boljemu životu. Koračala sam po blistavim glatkim pločicama od mramora do prigušenih glasova detektiva i policajaca. Tada sam, po prvi puta u životu, vidjela mrtvo ljudsko tijelo. Taj punašan čovjek je ležao nepomično, bio je blijed, bolesnih usana koje se nisu otvarale, no mogla sam osjetiti kako su u njima bili zarobljeni vapaji koji su pokušali doprijeti do nekoga, pronaći pomoć i spas, drugu šansu i novi početak. Njegov život je treptajem oka, zamahom leptirova krila prošao. Dobio je odgovor na vječno pitanje, pitanje koje od najranijih vjekova muči ljude : „A što kada umremo?“. Taj je čovjek sada postao predmet. Predmet kojim su nadležni htjeli zadovoljiti pravdu. O njemu se više nije pričalo kao osobi, nego kao o objektu djelovanja nečijega, pretpostavljam bijesa jer mu je tijelo bilo prekriveno ogromnim modricama i ubodima, a lubanja mu je bila vidno blago smrskana. Pričalo se o njemu u istoj prostoriji, gledalo se u njega, ja sam ga promatrala i analizirala, razmišljala o tome što je učinio, koji je bio povod ubojice, postoji li mogućnost da je ubojica imao opravdanje za ono što je učinio. U tome trenutku me je još nešto, osim želje sa novcem potaklo, a to je znatiželja, želja za time da saznam što, kako i zašto se dogodilo. Osim toga, htjela sam pobijediti strah koji se rodio u meni kada sam ugledala to ukočeno, nemoćno i oronulo tijelo koje će uskoro propasti i postati konkretni dio životnog lanca. Srce mi je počelo kucati intenzivno, kao da mi je htjelo pobjeći iz grudi, a svakim dahom sam se gušila, kao da me vlastito tijelo sabotiralo. Kažu da se treba bojati živoga, a ne mrtvoga čovjeka. No ja sam upala u kontradikciju i počela sam osjećati veliku, neobjašnjivu nelagodu prema tome truplu, bojala sam se što će se dogoditi kada ja zauzmem njegovo mjesto. Što će se dogoditi kada ja postanem objekt i posljedica života. Shvatila sam da zapravo ne živim, nego polako umirem,

tako što starim iz dana u dan. Od straha da ću nešto osjećati pri smrti mi je još strašnja pomisao da neću osjećati apsolutno ništa. U meni se taj dan, jednostavno rečeno, rodio tada nepoznat strah od smrti i neosjećanja.

Do mene je u tome trenutku došla žena, izgledala je ozbiljno, pomalo strašno. Mogla sam odmah reći da je osoba visoke inteligencije, samo po pogledu njezinih plavih, no tamnih očiju. Bila je odjevena minimalistički, u crno-bijelim tonovima sa svijetlo smeđom kosom u repu te izustila, gledajući me ravno u oči: "Dobar dan, ja sam nadležna inspektorica, Lukrecia Peruzzi, molim Vas da mi kažete tko ste i zašto ste ovdje". Predstavila sam joj se pomalo iznenađeno zbog moći i samouvjerenosti u njezinu glasu, rukovale smo se. Stisak njezine ruke nije iznenađivao, bio je kao i njena osobnost, snažan i samouvjeren. Kada je saznala da sam novinarka, uz moj zahtjev upoznala me je sa slučajem. Upalila sam diktafon i pripremila se za zanimljive detalje, no nije prošlo tako kako sam se nadala. Naime, bila je suzdržana te rekla : "Žrtva je ministar unutarnjih poslova, pedesetogodišnjak Augusto Cartelli. Ubijen je 20. prosinca, u 23:38. Forenzičari tvrde kako mu je napadač prvo zadao udarac u potiljak, tada je pao u stanje nesvijesti. Nakon toga ga je agresivno počeo udarati, zadajući mu lakše ozlijede. Ono što je bilo smrtno su nevjerojatnih deset uboda po čitavom trupu. Očito je da se radi o zločinu iz strasti. To je sve što vam za sada mogu reći." Zahvalila sam joj se, jedva suzdržavajući tugu i bijes u očima te sam pokušala smireno izaći na zrak. Nije mi rekla ništa što već i sama nisam vidjela, svijet mi se u tome trenutku srušio, po mislima mi je prolazio dolazak još mnoštva novinara koji će imati istu priču kao ja. Nisam mogla vjerovati koliko sam bila lakomisljena, mislila sam da će mi se sve servirati na pladnju. Moji snovi o skandaloznom naslovu čija je priča još uvrnutija pali su u vodu, a s time i nada da ću jednoga dana postati poznata novinarka i vinuti se u zvijezde. Tada mi je sinula ideja, ideja kojom ću riskirati i ovu prijeko potrebnu zaradu od sićušne, monotone priče. Odlučila sam saznati više.

Sjedila sam sama u svojoj sobi danima, zaboravila sam na datum i vrijeme, okružena hrpom zgužvanih papira koji su sadržavali ideje sa neuspješnim planovima za veći uvid u slučaj. Bila sam odsječena od svijeta. Majka se u početku brinula, pokušala mi pomoći, no i ona je odustala. Od slučaja je prošlo, po mojoj procjeni, najmanje tri mjeseca, pretpostavila sam da su ga već zatvorili. U međuvremenu, izašle su priče drugih novinara, svi su ugrabili priliku da objave i ta sićušna saznanja o njemu. Tješila sam se time kako sam bila u prvu jer su sve priče bile identične onome što mi je rekla inspektorica Peruzzi te da su mi se sada, objavljivanjem priča, drugi novinari maknuli s puta, no duboko u sebi sam se bojala da sam uništila i tu najmanju šansu za zaradu, mislila sam da je sve bilo uzalud. Tuga zbog neuspjeha, žaljenje zbog toga što majku

neću izbaviti iz ove neimaštine i razočarenje koje sam osjećala prema sebi izašli su na površinu, kao kipući lonac, trebala sam stati, ohladiti se. Bio je jedan sat poslije ponoći, besciljno sam lutala gradom, otišla do obližnje klupe u parku bez zelenila, s ogoljelim lišcem i snijegom umjesto zelene trave. Jedina stvar koja mi je osvjetljavala tužno lice sa umornim velikim podočnjacima bila je ulična rasvjeta od nekolicine drugih u parku. Nakon toga, sam ugledala žensku figuru, prosječna rasta kako mi se približava. Hodala je malo u jednu, pa malo u drugu stranu, činilo se kao da ju je obuzeo alkohol, odlučila sam joj se približiti i pružiti pomoć. Na moje iznenađenje bila je to inspektorica Peruzzi! Gledala me praznim, vidno potištenim očima. Kada sam ju upoznala oči su joj bile samouvjerene i pune nade, ni slične onima koje sam ugledala u okrilju noćnoga neba, tamne i očajne htjele su plakati. Nakon par sekundi šoka i nevjerice da se tako, na privid stabilna žena, može osjećati, upitala sam ju : „Jeste li dobro?“ Prvo me gledala pomalo zbunjeno, kao da je pokušavala pronaći moje poznato lice u svojoj memoriji. Dosjetila se te promuklim glasom prozborila : „Vi ste, ako se ne varam, gospođica Bianchi?“, počašćena time što me je zapamtila rekla sam: „ Da, to sam ja. Iznenađena sam što ste me zapamtili nakon svega par minuta razgovora. Moram Vas još jednom pitati, prvi puta niste odgovorili. Treba li vam pomoć? Jeste li dobro?“ Briznula je u plač, ta na pogled jaka, izrazito privatna, sofisticirana i profesionalna žena otkrila mi je ono što ju muči : „Postoji velika mogućnost da ću dobiti otkaz, slučaj ne napreduje, pribojavam se toga da sam naišla na savršeno ubojstvo. Ono bi mi moglo razoriti karijeru. Prošli su nebrojeni dani, pritisak postaje sve veći. Šef mi je već zaprijetio otkazom, ako ne riješim ovaj slučaj gotovo je. Moj san i ljubav prema poslu su gotovi.“ Tada mi je sinulo, ne moram biti samo novinarka kako bih pisala o slučaju, mogla bih biti civilni konzultant. Osoba koja nije ovlaštena obrazovanjem, ali ima dopuštenje pomoći u istrazi. Nisam joj ovo htjela predložiti dok je u takvom stanju, bilo me je strah da se neće sjećati mog upita ili još gore, da će odbiti. Zato sam, strateški, izgovorila : „Ne želim biti neprofesionalna, no izgledate mi kao da Vam je potrebna pomoć, stoga bih voljela ponuditi da prespavate kod mene.“ Pristala je na moju ponudu bez predomišljanja, bilo mi je malo čudno, nije se činila kao osoba koja bi se samo tako bacila u ralje nepoznate osobe, no pripisala sam to vidno velikoj količini alkohola koji ju obuzima. Nakon kratkog pješaćenja stigle smo do odredišta, uvela sam ju u svoju sobu i prije nego što sam izustila bilo što, samo je legla i zaspala na krevetu. Ja s druge strane, nisam ni oka sklopila, borila sam se sa željom svojega mozga za sanjarenjem zbog pružene nove nade. Nisam mogla dopustiti zanosu i ushićenju da me obuzmu. Čvrsto sam vjerovala kako bi me to samo omelo u dolaženju do cilja. Čitavu sam večer pokušala složiti dovoljno dobre riječi i argumente kojima bih ju uvjerala da joj je potrebna moja pomoć. Iako se zadatak nije činio teškim, zaista je, težak je kada ti je to jedina prilika koja te odvaja od

gubitka svega o čemu si sanjao. Taman kada sam došla do pravih riječi inspektorica se probudila, ušetala u skućenu kuhinju još zbunjenija nego prijašnje noći i upitala : „Što se dogodilo?“ Naravno, dala sam joj odgovor na pitanje, udahnula duboko i dodala : „Ispričali ste mi kako Vam trenutno ide loše na poslu, isto kao i meni. Mislim kako smo potrebne jedna drugoj.“ Podsmjehnula se, pomalo arogantno i rekla: „Molim Vas, objasnite mi kako biste mi Vi mogli pomoći, ili još bolje ja Vama?“ Tada je sve ono o čemu sam razmišljala prijašnje večeri izašlo iz mene : „Kao što znate ja sam novinarka, trenutno neuspješna i kako se da zaključiti - očajna. Vi ste s druge strane inspektorica u istoj situaciji. Mogle bismo jedna drugu izvući iz ponora u koji smo obje upale.“ Tada joj je arogantni smiješak pao s lica i ono je poprimilo ozbiljan izraz na kakav sam naviknula, prekinula me : „Hvala Vam na pomoći koju ste mi pružili sinoć, no to Vam ne daje pravo miješanja u moj život. Ne želim slušati dalje. Trebala bih poći.“ Kako izlazna vrata nisu bila daleko od trošne kuhinje, u roku sekunde je dosegla kvaku, uspaničila sam se i počela improvizirati: „Zar ste spremni propustiti zadnju priliku? Niste me ni saslušali, toliko mi dugujete.“ Okrenula se, pogledala me i tada sam uhvatila šansu da ju upoznam sa svojom idejom, trudeći se sakriti paniku u svome glasu, počela sam objašnjavati : „Mislim kako Vam je potrebna drugačija perspektiva o zločinu, jedna od mojih vrlina jest upravo to, sposobna sam sumnjati u sve i svakoga, analizirati neočekivano. Ne podcjenjujem Vas, no smatram kako su dva mozga pametnija od jednoga. S mojim ciničnim karakterom i Vašim neustrašivim stavom imamo šansu protiv počinitelja. Zato bih mogla biti civilni konzultant, no samo uz Vaš pristanak.“ Podignula je obrve, smjestila se u stolicu koja je stajala pokraj malenog kuhinjskog stolića i rekla: „U redu, ovo se ne čini kao užasna ideja. No mene zanima, što vi dobivate od toga?“ Na mome licu se pojavio škrti, maleni, no ipak primjetan osmijeh koji se ne viđa često, pokušala sam u glasu imati njezinu samouvjerenost dok sam izgovarala sljedeće : „Imat ću uvid u čitav zločin i pravo da ga objavim prva, prije svih novinara. Nedugo zatim, kada vijest postane velika i viđena zaradit ću puno, takva priča će me vinuti među one najuspješnije. Svjesna sam toga kako je nemoguće zabraniti drugima da pišu o slučaju koji je dozvoljen saznanju javnosti, nadležni će im reći isto što i meni, druge kopije moje vijesti će se dogoditi i smanjiti joj vrijednost. Tu nastupate Vi, inspektorica ovoga skandaloznog slučaja, pristat ćete na intervju isključivo sa mnom, dat ćete mi detalje koje drugi nisu znali, detalje dovoljno skandalozne da moja vijest bude različita i sruši sve protivnike, no ti detalji bit će prividno bezazleni kako Vas ne bi doveli u ionako malen rizik od otkaza, ako uspijete riješiti slučaj.“ Usta su mi nakon ovolikog monologa postala suha, posegnula sam za čašom koja je stajala poblizje slavine i odjednom ju popila čitavu, tek nakon toga sam obratila veću pažnju na nju i shvatila po njezinoj mimici da joj se plan sviđa, pričekala je koju sekundu

te rekla: „Zbilja sam iznenađena gospođice Bianchi. Mislim kako bi ovo zbilja moglo djelovati. Dajte mi vremena da riješim papirologiju i uključim Vas u slučaj. Sutra oko osamnaest sati bih trebala biti gotova, sastat ćemo se u restoranu *Ambrosio*.“ Tada smo se rukovale i ona je otišla. Dopustila sam si mali luksuz entuzijazma i poskočila sam od sreće iste sekunde kada je ona napustila prostoriju.

Vrijeme je. Ušetala sam u predivan, raskošan restoran. To nije bila ona uobičajena svjetlucava, raskoš čije je obilježje kič, on se umjesto pretjeranim ukrasima razmetao umjetnošću i tminom koja je proždimala svakoga tko bi ga posjetio. Bio je poprilično prazan, subjektivno me to čudilo, no kada bih sa objektivne strane pogledala na njega sve mi je bilo jasno. Naime, mnogo ljudi nije skloni ovakvim, tamnim mjestima sa daškom depresije. Zidovi su bili bijeli, no nisu dolazili do izražaja zbog tamnih zavjesa koje su pridržavale prljavo-zlatne, malene kopče. Zavjese su sezale skroz do visokog stropa, dok ih nisu prekinule umjetnine, sitni detalji urešeni na svakoj strani. Stolovi su bili oskudni i okrugli, za dvoje ljudi, s po jednim malenim cvijetom, jednom ružom. Pomislili bi - klasika, ruže na stolu. No ove su se razlikovale po tome što su bile suhe, beživotne. To mi se više svidjelo, nikada nisam voljela živo cvijeće u vazi. Osjećala bih tada sažaljenje. Zarobljene, bez Sunca da ih miluje, bez vjetra da ih okupa svježim, čistim zrakom, čak i bez ptica čiji su cvrkuti skladali najveličanstvenije skladbe, bile su zarobljene u svijetu ljudi. Inspektorica Peruzzi čekala me je za nekim stolova, nije ju bilo teško zamijetiti. Pozdravile smo se te sam ju upitala kada počinjemo sa slučajem, jasno i jednostavno je rekla: „Danas.“ Malo sam bila začuđena, sretna, ali iznenađena. Nisam se nadala da ćemo početi isti dan. Tada me uhvatila nervoza jer sam shvatila u što sam se upetljala, no sada nema nazad. Kroz misli mi je prolazilo tisuću pitanja, ali i tisuću želja. Nisam znala odakle početi, par sekundi sam razmišljala te se odvažila pitati: „Što sada? Kako počinjemo?“ Pogledala me svojim strogim očima te rekla: „Ići ćemo u moj ured, tamo imam sve što mi je potrebno kako bih te upoznala s onime s čime ćemo se suočiti.“ Nakon što je to rekla, stavila je novac u račun restorana, ustala se bez riječi i krenula prema vratima. Gledala sam za njom, još uvijek pokušavajući procesuirati ono što je moj život postao. Oduvijek sam smatrala kako imam visok intelekt, nisam se voljela dokazivati, no voljela to priznati ili ne, osjećala sam se superiorno u odnosu na druge ljude. Ovaj puta mi se pružila prilika dokazati se samoj sebi. Peruzzi je prekinula moje razmišljanje, zastala je na izlazu i povikala „Ideš li ili ćeš čitav dan gledati u prazno?“ Ustala sam se i počela ju slijediti ubrzanim korakom te šaljivo nadodala: „Zar smo sada prešli na 'ti'?“ Preokrenula je očima i lagano, no mrzovoljno se osmjehnula. Počela sam primjećivati kako ju već izluđujem svojim pametovanjem i dosjetkama, ali nije mi to smetalo,

ionako je uvijek preozbiljna. Kada bih ju pitala da mi objasni pojam humora vjerojatno bi mi izrecitirala enciklopedijsku definiciju. Nije ništa izustila, pozvala je taksi te smo bez riječi, svaka zarobljena u svoje misli provele ostatak puta. Nakon deset minuta vožnje našle smo se pred visokom, sivom zgradom. Nervoza u meni je rasla svakim korakom do njezina ureda, bojala sam se da ću se iznevjeriti, da neću naći rješenje za slučaj. No odlučila sam 'stisnuti zube' i ostavila sam strah da vijori iza mene zajedno sa mojim nesigurnostima. Pri ulazu u ured sam iz vedra neba izustila: „Sve ili ništa.“, na što me Peruzzi pogledala čudljivo, te kao i inače škrto upitala: „Što?“, tada sam joj uzvratila retoričkim pitanjem koje me predstavilo kao ne baš normalnu osobu: „Zar sam to rekla na glas?“ Ne smatram se poludjelom, no ponekad mi misli lete na sve strane. Nerijetko mi se dogodi da preopteretim mozak i tada kao da, najobičnije i najshvatljivije rečeno, riječi pokušavaju pobjeći iz mojih kipućih misli u obliku glasa. Nekada me i guše, kao da se utapam u njima, bez pomoći i bez premca. U takvim slučajevima se osjećam samo i bespomoćno. Tada sam okružena hrpom misli, koje me pritišću sa svih strana, kao da sam upala u klopku nekog drevnog hrama čiji se zidovi sužavaju i time svu nadu zdrobe u komadiće. Kada me zidovi ružnih misli okruže, jednostavno trebam nekoga. Ne volim to priznati jer stojim za samostalnu i hrabru osobu, no katkad samo poželim da mi netko pruži ruku i izvuče me iz tih jadom obloženih smrtnih zidina. Prije ovoga zadatka, prije ove motivacije, bila sam pritisnuta sa svih strana. Misli su bujale i u međuvremenu potopile skoro svu nadu. Ključna riječ je „skoro“, ono nade što je preostalo plutati nad crninom i beskrajem usmjerila sam k ovome.

Spremnija nego ikada entuzijastično sam rekla : „Krenimo, predstavite mi sve osumnjičene.“ Peruzzi je u tome trenutku izvukla ogromnu bijelu ploču s četiri imena i četiri slike za svakoga te rekla prislonivši ju uza zid: „Prvi osumnjičeni jest Pietro Di Torro, šezdesetogodišnjak ponižen od strane gospodina Cartellija prije dvije godine na političkim izborima, zbog čega se ovaj povukao. Rekao je kako se ne sjeća gdje je bio za noći ubojstva, što je njegova kći pripisala senilnosti te rekla kako je tu večer bio njoj u posjeti. To su potvrdili i drugi ukućani, ali ne možemo sa sigurnošću reći štite li ga ili govore istinu.“ Promislila sam te dodala: „Odmah bi ga maknula s ploče osumnjičenih. Kao prvo, smatram kako je od poniženja prošlo puno vremena, zašto ga nakon dvije godine ubiti? Kao drugo, ne volim podcjenjivati, no ne izgleda mi kao čovjek dovoljno dobre fizičke spreme da uopće zada tako jak udarac, a u slučaju i da jest mislim kako kod uboda ne bi bio toliko strastven. Motiv nije malen, ali ni dovoljno velik. Nastavi.“ Tada je nadodala: „U pravu si, no ne polažem povjerenje u njegov alibi jer ima poprilično osebujan dosje. Radije bih ga ostavila na listi.“ U tome trenutku moj je pogled

zaustavila jedina žena na ploči. Bila je u svojim ranim pedesetima, no izgledala je iznimno. Imala je kratku tamnu kosu i mladež na lijevoj strani obraza što je njeno lice učinilo specifičnim. Peruzzi je primijetila kako ju analiziram: „Gospođa u koju gledaš je Livia Cartelli, supruga žrtve. Razlog zbog kojega ju držimo za osumnjičenu jest taj što je poznato da je gospodin Cartelli imao ljubavnicu. Veliki problem jest taj što je upravo gospođa Cartelli pozvala policiju na mjesto zločina.“ Ostala sam ju analizirati još par minuta te prekinula tišinu: „Izgleda kao pametna žena, što ako ga je ubila te pozvala policiju kako bi se maknula od statusa osumnjičenika.“, podignula je obrve i bistro se nasmiješila: „Razmišljaš isto kao i ja, no ne bi imala vremena sakriti oružje jer je čovjek bio mrtav dvadeset minuta prije našega dolaska. Također, odjeća joj je bila čista, a ruke nisu imale rane, što znači da ga nije udarila.“ Tada sam zaključila: „Sve se dogodilo u tako kratkom periodu, očito je da ubojstvo nije bilo planirano. Možda je osumnjičenik netko blizak obojima? Što ako gospođa nešto skriva? Ima toliko nejasnoća, nikako mi nije jasno kako nema niti traga. Barem nekakav otisak ili vlas kose, apsolutno ništa.“ Kimnula je glavom na moje riječi te predstavila smeđookog, tamnopusutog čovjeka čije lice prekriva tamna brada: „Idući osumnjičeni jest četrdesetogodišnjak Giorgio Altomare, iznimno bogat politički protivnik Cartellia. Imali su nebrojene sukobe od kojih se zadnji dogodio neposredno prije smrti žrtve. Iako je motiv dobar, gospodin Altomare ima alibi. Bio je na konferenciji u Berlinu.“ Nakon toga sam instinktivno upitala: „Zar nije moguće da je poslao nekoga od svojih ljudi da posao obavi umjesto njega, čovjek takvoga statusa ne bi zaprljao ruke.“, u tome trenutku mi se podsmjehnula i rekla: „Zaboravljaš da je ovo zločin iz strasti. Da je ubojstvo naručeno, bilo bi čisto i precizno. Zato sam to i isključila iz izbora.“ Tada sam se, pomalo iznenađena, svojom nepromišljenom izjavom pokušala izvući nastavljanjem teme: „Imaš pravo, mislim kako je pametno, barem za sada, maknuti gospodina Altomarea s liste osumnjičenih. Možemo li krenuti na idućega?“ Tada je pokazala prstom na muškarca u kasnim dvadesetima, istaknute strukture čistoga lica preko kojega je padala svijetla, plava kosa, gotovo kao pozlaćena. Iza kose su mu se skrivale plave hladne oči. One nisu bile boje neba ili dubokog mora, umjesto toga posudile su boju smrznutog leda Antarktike. „Ovo je biznismen u usponu pod imenom Flavio De Riggì. Na ljeto ove godine proslavio je dvadeset i osmi rođendan. Na njega je bila pozvana sva politička elita, među njima i Cartelli. Nekoliko svjedoka je začulo kako se dvojica žustro prepiru oko, očito, vrlo bitnih dionica. Bio je blizu mjesta zločina kada se ubojstvo dogodilo. Prema njegovim riječima vraćao se iz obližnjega kafića, no ne postoji nitko tko bi dokazao njegov alibi jer, kako kaže, ne nalazi satisfakciju u nedostojnom društvu, a najbolji prijatelj mu je bio poslom u Milanu.“ Tada sam bila još zaintrigiranija u ovoga čovjeka i prekinula ju: „Ne trebam ni pitati razlog zašto ga niste priveli - *moćan čovjek i*

nepostojeći dokazi. Najgora kombinacija, zar ne?“, slegnula je ramenima i izbjegla pogled usmjerivši ga prema papirima na radnome stolu: „Takvi su svi kojima se bavimo u ovome slučaju.“ Nakon što sam se upoznala sa osumnjičenima, shvatila sam koliko će ovo biti teško. Olako sam shvatila stvar koja se nalazi preda mnome, ima toliko rupa, toliko prepreka i zapleta sa svih strana. Mozak mi je tada stao blokirati, jednostavno je odbio suradnju.

Prošlo je otprilike 20 sati od kada mi je Peruzzi predstavila slučaj, zamolila sam ju da mi da vremena da sve upijem. Nisam se htjela previše opterećivati, shvatila sam kako trebam udahnuti, smiriti se te nakon toga, svježe i smireno započeti sa slučajem. Uputila sam se prema uredu i tamo sam ugledala inspektoricu usnulu za radnim stolom te joj ohrabrujuće rekla „Peruzzi! Jutro je, dosta je spavanja idemo riješiti taj slučaj!“. Tada se trznula, namrštila, podignula glavu i rekla: „Od tvoje razine entuzijazma me hvata mučnina.“ Tada sam obratila pažnju na hrpu ostataka plastičnih šalica od kave i prkosno dodala: „Nemoj svoju ovisnost kofeinom predbacivati ljubomori na moju genijalnosti.“ Okrenula se te kratko odgovorila: „Daj mi petnaest minuta i spremna sam.“, nakon toga se uputila ka kupaoni blizu njezina ureda. Vratila se u istoj odjeći samo manje raščupana te urednija, odnosno onakva kakvu sam ju navikla gledati. Započela sam sa slučajem: „Mislim kako bi smo prvo trebali provjeriti i razgovarati s gospodinom Di Torrom i gospodinom Altomereom, nisam pretjerano sumnjičava što se tiče njih dvojice, a voljela bih što prije eliminirati ljude i napraviti što uži izbor.“ Peruzzi se složila te smo krenule prvo ka gospodinu Di Torru. Pokucale smo na lijepa, raskošna i bijela vrata koja nam je otvorila njegova posluha te nas uvela u sobu gospodina. Ležao je bespomoćno na krevetu, bio je bolestan, no još je uvijek razgovijetno pričao slabim glasom: „Inspektorice Peruzzi, ispričavam se što Vas ovako dočekujem. Mislim kako me uhvatila gripa.“, tada je pogled usmjerio prema meni te upitao: „A tko ste Vi? Ispričavam se ako smo se već upoznali, ta imam problema s pamćenjem.“. Tada sam rekla: „Ja sam Beatrice Bianchi, civilni konzultant. Inspektorica i ja smo Vas došle priupitati stvari o slučaju.“ Nije bio iznenađen, naravno, što bi inspektorica inače radila u njegovoj kući. Razgovor je, da budem potpuno prosta i iskrena, bio apsolutni gubitak vremena. Pitanja su bila klasična, alibi čist kao suza, a gospodin s ovakvom osobnošću nije opravdavao podeblji dosje, stoga sam, nadajući se zanimljivijem odgovoru upitala: „A što je s Vašim dosjeom? Poprilično je osebujan, ne morate odgovoriti, pitam zbog znatiželje.“, nasmijao se i rekao: „Ah, gledajte, nekoć sam i ja bio mladić, no imućniji od svojih vršnjaka. To mi je udarilo o glavu, no znate kako kažu; *ta ljudi nisu mudri u razmjeru sa svojim iskustvom, već sa svojom sposobnosti da iskustvo prime.*“ Svidio mi se odgovor, zvučao je kao starogrčki mudrac, no nije to razlog zbog kojega sam shvatila da taj čovjek nije ubojica.

Odgovor je bio mnogo racionalniji naravno. Peruzzi je upitala nakon što smo izašle iz raskošne kuće: „Kako znaš da upravo on nije ubojica? Nemoj mi samo reći da je to zbog njegovog monologa o mladosti i mudrosti“, nasmijala sam se i samouvjereno odgovorila: „Zar zbilja tako nisko misliš o meni? Nisam jedna od onih iracionalnih tupana koji se vode srcem. Jednostavno je, da si obratila pažnju na jastuk vidjela bi da čovjek intenzivno gubi dugačke, no rijetke vlasi kose, moguće je da ima infekciju kože vlasišta. Zbog nje se intenzivno gubi kosa iz samoga krojena i nemoguće je da opet naraste, tipično za starije. Koliko znam, na mjestu zločina nije bilo tragova vlasi. Dalje, ako ti to nije dovoljno nosio je izuzetno jeftin prsten od lažnog plemenitog metala, a to zaključujemo zbog crnila i isprane boje na prednjem dijelu. Sad vjerojatno misliš kakve to veze ima sa slučajem. Po utisku prstena i rubovima vidimo kako ga nije skidao, također, prsten je sentimentalne vrijednosti jer ga imućan čovjek inače ne bi nosio. Poznato je da se jeftine imitacije metala vrlo lako oštećuju, a ovaj prsten je, osim nedostatka boje besprijekoran. Također, u žaru se ne bi sjetio ni skinuti prsten, što zbog adrenalina, a što zbog senilnosti. Znači da je on ubojica prsten bi bio oštećen jer bi ga imao i za vrijeme ubojstva. Zaključak- čovjek nije kriv!“ Peruzzi je tada zastala s hodanjem i pogledala me razrogačenih očiju: „Što?! Ne mogu zaključiti jesi li jednostavno luda ili genije. Zapravo, barem si napola luda, ako ti je ovo palo napamet. Cijelo ovo vrijeme sam te podcjenjivala“, polaskano sam se nasmiješila te rekla : „*Tanka je linija između genijalnosti i ludila.*“ Tada je Peruzzi, kao i inače preokrenula očima, no ovaj puta se i nasmijala te vedro rekla: „Daj molim te. Nemoj sada i ti glumiti Aristotela.“ U tome trenutku mi se činilo kako napokon počinjem pronalaziti zajednički jezik s njom, ovaj puta se nije činila tako distancirana, a to mi se sviđjelo. Inače sam ja ta koja je uvijek sama, što zbog moje, kako drugi kažu, teške i čudne osobnosti, a što zbog vlastite navike prema samoći koja se kasnije pretvorila u ljubav prema njoj jer sam ju naučila cijeniti. Tada mi je kroz glavu prošlo to da možemo biti same zajedno. Naravno, nisam toliko skrenula da joj to kažem.

Uspjele smo eliminirati jednoga potencijalnog osumnjičenika, no nismo se pretjerano veselile jer smo bili svjesne toga da *pobijedena bitka ne znači i pobijeden rat*. Ostalo ih je još troje. Prema dogovoru, odlučile smo posao oko idućeg osumnjičenog Giorgia Altomarea započeti u uredu, dan nakon što smo istražile gospodina Di Torra. Nismo htjele gubiti vrijeme, kako obje ne tako pametno mislimo, nepotrebnim snom, stoga smo sa poslom krenule u 6 ujutro. Ona se prva našla na dogovorenom mjestu, što me ne čudi. Došla sam i do hipoteze da kući nije ni odlazila nego da je osam sati bila u istom položaju tako što je neprestano besciljno piljila u tu ploču. Trznula sam ju, opet, kao i jučer, samo što joj ovoga puta oči nisu bile zatvorene, nego

razrogačene kao u kakve sove. Nakon toga sam predložila: „Mislim kako ne bi trebale gubiti vrijeme buljenjem u ovu ploču, obje ju znamo napamet, trebamo početi s ispitivanjem, zadnje je ipak urodilo plodom“, na što je ona s gotovom neprimjetnim daškom hysterije uzvratila: „Beatrice, mislim kako gubimo vrijeme na samo istraživanje gospodina Altomarea, čovjek je nevin! Gledala sam u ovu ploču puna dva sata nema niti jedne rupe, niti jednoga nedostatka. Zašto samo ne krenemo na idućeg? Što ako...“ Nakon par sekundi sam oglušila, više ju nisam čula, ostala sam zaglavljena u svojoj galeriji misli. Prvo sam se iznenadila što me oslovila imenom, jer ga ne čujem često. To najčešće bude iz mojih usta dok se predstavljam ili iz usta moje majke koja ga svaki puta izgovara s milinom, iako ne znam zašto, kako netko može voljeti tako čisto, pogotovo osobu kao ja? Takvih glasova u mojoj glavi zna biti često, prvo sam bježala od njih, ignorirala ih no nisu nestajali, samo su bili još glasniji, iritantniji i naporniji. Nakon toga sam shvatila kako im trebam odgovoriti, a ovome sam odvratila kako je *sve, apsolutno sve na ovom hladnom svijetu stoji kao nesigurno, osim majčine ljubavi, to je jedna predivna iznimka koju, nažalost, ne osjete svi*. Odjednom je Peruzzi povisila ton: „Beatrice! Slušaš li ti mene?“ Protresla sam glavom i rekla odgovarajući na postavljeno pitanje novim: „Zar sada prelazimo i na imena?“, te sarkastično nadodala: „Ako hoćeš možemo kasnije organizirati i malenu obiteljsku proslavu.“ Tada joj se lice iz tužnoga i ljutitoga, zbog slučaja, pretvorilo samo u ljutito: „Ne znam uopće što bih rekla! Trpim te samo zbog onoga jučer.“. Nisam se uvrijedila nego sam dosjetljivo odgovorila: „Ah da, bolje ljuta Lukrecia, na kakvu sam naviknula, nego ona tužna. Ta je očajna.“ Ignorirala je ono što sam rekla, a lice joj je postalo malo manje frustrirano: „Hoćemo li ispitati gospodina Altomarea ili ćemo prestati gubiti vrijeme i prijeći na drugog osumnjičenog?“, uzvratila sam: „Mislim kako gospodin Altomare definitivno nije gubitak vremena. Ako ga samo zanemarimo može nam nešto promaći. Idemo ga ispitati.“ Zaputile smo se prema ogromnoj bijeloj vili koja bi zasjenila svako svjetsko čudo, a Peruzzi mi je rekla kako je to samo 'sitnica'. Taj čovjek, prema njezinim riječima, posjeduje pola Italije. Odmah sam se upitala, odakle mu toliko novca. Razumijem da je političar, znala sam i da je imućan, no ne znam odakle mu baš tolika suma novca. Političari jesu dobrostojeći, no za tolike posjede mu je potreban i prihod sa strane. Na putu kroz širok i dugačak hodnik ugledale smo ćelavog, visokog, poprilično jakog čovjeka sa kožnim rukavicama kako se spušta niz stepenište na sredini hodnika i dolazi prema ulazu. Tada sam šapnula Peruzzi: „Tko je to? Ne izgleda kao nevinašce.“, odgovorila je prigušeno: „To je najbolji prijatelj gospodina Cartellia, Silvio Pagani, bio je jako pogođen njegovom smrću.“, čudljivo sam upitala: „No dobro, kakve on ima veze sa Altomareom?“ Na to mi je rekla kako su najvjerojatnije rješavali dugove iz prošlosti. Takav odgovor me nije smirio, no odlučila sam ga ignorirati, za sada. Ušetale smo u Altomareov

ured gdje nas je pozdravio raširenih, dobro uhranjenih ruku, no pomalo oholo: „Oh, inspektorice Peruzzi! Nisam Vas očekivao, kojim poslom dolazite?“ Peruzzi je uljudno odvrtila: „Dobar dan, ja i moja konzultantica, gospođica Beatrice Bianchi, smo vas došle upitati nekoliko pitanja vezano za slučaj.“ Nije skidao osmijeh s lica, za koji sam primijetila da je lažan te začuđeno reagirao: „Zar se još time bavite. Pustite moga kolegu Cartellija da počiva u miru.“ Na to sam se ja ubacila jer me taj čovjek, izuzetno, iritirao, no to nisam pokazivala, umjesto toga, bila sam smirena i nonšalantna : „Gospodin Cartelli će se prestati okretati u grobu kad mu se nađe ubojica.“ Na to je Altomare kao kakav sarkastični zlikovac iz crtanoga filma rekao: „Naravno, naravno. Sve za moga prijatelja. Pitajte što god treba!“ Peruzzi je izjavila: „Nećemo vam postavljati pitanja koja ste odgovorili od zadnjega ispitivanja. Zanima nas, jeste li upoznali ženu gospodina Cartellia? Možda razgovarali s njom?“ Tada sam primijetila kako odvrća pogled te lagano trlja dlanove i govori: „Ah, vidio sam ju samo iz daljine. No nikada s njom nisam razgovarao. Zbilja lijepa žena.“ Peruzzi je nakon toga kratko razgovarala s njim o žrtvi, no on je, naravno, govorio sve najbolje. To mi je bilo teško slušati jer je čovjek grozan lažljivac pa sam se ubacila po drugi puta s direktnim pitanjem: „Što znate o gospodinu Silviu Paganiu?“ On tada reče: „Silvio je bio najbolji prijatelj gospodina Cartellia trinaest godina. Upoznali su se davne 2007. godine na zabavi koju sam organizirao. Od tada su bili nerazdvojni. Moj Silvio je divan čovjek, poznati boksač, nakon smrti Cartellia smo se zbližili.“ Nakon tog pitanja rekla sam Peruzzi da krenemo jer imam puno toga na umu. Otišle smo u restoran *Ambrosio* te sam ja otvorila temu: „Tu nešto nije kako treba. Uvjerena sam da gospodin Altomare laže na veliko.“, Peruzzi se složila: „U pravu si, mislim kako ima nešto između njega i Pagania.“, dodala sam: „Ne samo to, uočila sam znakove laganja kada je pričao o gospođi Cartelli. Možda je moguće da su njih troje povezani i više nego što mislimo.“ Nakon diskusije zamolila sam Peruzzi da me odveze kući jer nisam imala automobil, što je bez razmišljanja i napravila. Pri ulasku sam pokušala biti što tiša, no tome nije bilo koristi jer je majka bila budna te rekla: „Dijete moje, pogledaj se. Izgledaš iscrpljeno, potpuno isušeno i usne koje su nekoć bile crvene sada su bolesne. Što je bilo?“, u tome trenutku sam ju samo zagrlila i pustila par neprimjetnih suza. Bila sam umorna od svega, samo sam se htjela odmoriti.

Peruzzi je iduće jutro došla po mene i rekla kako idemo do gospođe Cartelli te nekon toga do gospodina Pagania. To nam nije bilo u planu jer Peruzzi nije bila toliko sumnjičava u vezi njega, no nakon moje inicijative odlučila ga je ubaciti u današnji raspored. Poslije nekoliko kratkih, tihih minuta vožnje došle smo do odredišta i ušetale u vilu gdje je gospodin Cartelli preminuo. Tada su mi se vratila razna sjećanja, no nisam dopustila toj omanjoj traumi da me

omete. Procedura je bila ista, prvo smo se predstavile, nakon toga je Peruzzi pitala par dosadnih proceduralnih pitanja koje nisam htjela ni slušati. Poslije toga sam uspjela uhvatiti priliku i pitala gospođu Cartelli isto ono što sam dan prije gospodina Altomarea: „Što znate o gospodinu Silviu Paganiu? Ili još bolje, što mislite o njemu?“, tada je slegnula ramenima i napravila mimiku lica kojom je htjela dati dojam neutralnosti i neznanja: „Zbilja nemam posebna saznanja o tom čovjeku. On je prijatelj moga supruga, a ne moj.“ Tada mi je u oko upala nekakva kutijica od lijekova na radnome stolu, no ovi nisu imali nikakav brand ili oznaku. Kada je gospođa Cartelli shvatila kako sam to opazila naslonila je ruku na stol i zaklonila pogled, no tada sam već vidjela dovoljno. Naime, na poleđini je pisalo *Tamalero*. Bilo je to jako nasumično i čudno, kakav je to sad pak lijek pomislila sam? Pokušala sam to i druga pitanja ostaviti za sada sa strane, nisam htjela da osumnjičena shvati kako sam skeptična prema njoj te sam prepustila riječ Peruzzi: „Hvala Vam na vremenu, imamo još samo jedno pitanje. U kakvom ste odnosu sa gospodinom Altomareom?“ Tada je začuđeno podignula svoje tanke obrve i rekla: „Oh, odakle sad to pitanje? Gospodin Altomare je vrlo pošten čovjek. Pričali smo svega dva puta.“ Nakon toga smo obje izašle ponosne jer su priče neusklađene. Naime, Altomare je rekao kako gospođa Cartelli i on nisu pričali, a ova pak tvrdi suprotno. Također smo zaključile da su na istoj strani, zbog načina na koji pričaju jedno o drugome, cijelo vrijeme dijele riječi hvale, no ipak glume nezainteresiranost. Dok je Peruzzi sa smiješkom vozila do gospodina Paganija meni se po glavi vrtjela riječ *Tamalero*. Zvučala mi je nevjerovatno poznato, ali nisam mogla shvatiti zašto. Imala sam nekakav instinkt, bila sam svjesna da ta riječ nije nebitna, pogotovo ako se nalazi na nečemu što je gospođa Cartelli htjela sakriti. Odlučila sam pratiti ono što osjećam i vjerovati svom instinktu, jer nisam imala čemu drugome. Naime, *kada ponestane sigurnosti jedino na što se možemo osloniti jest instinkt*. Ugledale smo pomalo siromašnu zgradu koja je bila u velikom kontrastu s veličanstvenim vilama koje smo naučile vidati u posjedu osumnjičenih. Tamo je živio Silvio Pagani, čovjek koji je u meni probudio sumnju onoga trenutka kada sam ga ugledala. Bio je iznenađen našim dolaskom, kao i većina, prije nego što smo uspjele bilo što izustiti, rekao je dubokim ozbiljnim, pomalo nepristojnim glasom: „Ispričavam se, no uskoro moram ići na sastanak. Možete li odgoditi to što trebate za drugi put.“ Peruzzi se već krenula okretati kada sam ja rekla: „Ja sam Beatrice Bianchi, kolegica inspektorice Peruzzi. Ovdje smo zbog slučaja gospodina Cartellia. Dajte nam deset minuta, bit ćemo kratke i pitati Vas par pitanja.“, rekao je pomalo iritirano: „Imate 10 minuta, uđite.“ Peruzzi ga je tada upitala: „Jučer smo Vas vidjele kako izlazite iz ureda gospodina Altomarea. Što ste radili tamo?“ oskudno je odgovorio: „To nije vaš problem. Ako ćete me još nešto tako pitati, možete slobodno otići.“ Ja sam u međuvremenu razgledala neuredni jednosobni prostor

koji je izgledao kao napušten ured. Za oko mi je zapala kanta za smeće u kojoj je među gomilom papira bila i kutijica, s istim natpisom kao kod gospođe Cartelli. Ova se razlikovala samo po jednoj tamnocrvenoj mrlji. Tada sam bila sigurna da nešto nije u redu te sam povukla Peruzzi nakratko sa strane i došapnula: „Ometaj ga i budi što glasnija. Mora biti okrenut leđima od kante za smeće. Nemoj pitati zašto, samo učini to.“ Peruzzi me gledala u čudu, no ipak poslušala i učinila rečeno. Ugrabila sam priliku, pokušala, što je više moguće, prigušiti šuštanje papira te uspjela ugrabiti kutijicu na kojoj je pisalo *Tamalero*. U tom trenutku, gospodin Pagani izgubio je strpljenje i rekao: „Dosta mi je ovih pitanja! Odlazite dok vas nisam izbacio.“ Peruzzi je kipjela, nije podnosila nepristojnost, no ja sam ju povukla te istovremeno rekla gospodinu Paganiju: „Ispričavamo se na izgubljenom vremenu. Hvala Vam na suradnji.“ Tada smo odšetale, sjele u automobil i Peruzzi je, paleći ga, smrknutih obrva pitala: „Što je ono bilo? Što si sada izvela?“. Tada sam joj pokazala plastičnu vrećicu koju nosim od kada sam počela s ovim ludilom jer sam se uvijek nadala da ću je iskoristiti za nešto uzbudljivo: „Uzela sam maleni dokaz. Imam osjećaj da ovo nije normalna supstanca. Nema brand, opis proizvoda. Ništa osim riječi *Tamalero*. Uz to, istu takvu sam ugledala i kod gospođe Cartelli.“ U tome trenutku Peruzzi je zazvonio mobitel, bio je to skriveni broj, stavila je mobitel na razglas te smo obje čule deformiran glas: „Ako želite svog zločinca odite do kuće Flavia De Riggia. Tamo ćete naći sve što vam treba.“ Peruzzi je istoga trena ubrzala sa vožnjom, a ja sam nadodala: „Smiri se, ako je gospodin De Riggi kriv bolje da ne zna da nešto znamo. Ja ću ga ispitati, a ti ćeš razgledati prostoriju. Mislim kako sam ja trenutno smirenija, tako da je ovako bolje, a poslije ćemo saznati tko je iza poziva.“ Složila se te smo ostatak vožnje provele u tišini. Kada smo došle pred masivnu vilu bogatuna, vrata nam je otvorio osobno on. U tome trenutku sam ga ugledala, bio je isti kao sa slike. Tanke visoke građe s očima koje bi se inače isticale kao dijamanti, no imao je isto tako svijetlu kosu, stoga je na njemu to izgledalo potpuno uravnoteženo. Pozdravio nas je pretjerano samouvjereno, gotovo arogantno te izustio: „Vas se sjećam inspektorice Peruzzi. No tko je to pokraj Vas?“, pokušala sam zvučati što sigurnije i pružila mu čvrsto rukovanje: „Ja sam Beatrice Bianchi. Civilni konzultant, pomažem inspektorici Peruzzi sa slučajem. Drago mi Vas je upoznati gospodine De Riggia.“ Nasmiješio se te rekao: „Molim Vas zovite me Flavio. To me ime definira, ne volim svoje prezime jer je isprazno.“ Nisam stigla ništa odgovoriti na to. Čim nas je uveo u ured, počela sam s pitanjima: „Molim Vas, objasnite mi, zašto ste bili tako blizu mjestu zločina? Može li netko opravdati Vaš alibi?“, popravio je čuperak koji mu je neprestano upadao u oči : „Već sam to spomenuo, bio sam u obližnjem kafiću. Nisam imao društva, zbog toga sam bio bez pratnje tako da ga nitko od bliskih osoba ne može potvrditi, a koliko znam, policija odbija slušati radnike kafića, jer misle kako je moguće da sam ih potkupio.

Jedan od njih je to čak i priznao. Istina, znao sam to raditi. No, ja sam samo smrtnik. To što nudim mito ne znači da sam nekoga ubio, za ime Božje!“ Vidjela sam da je izuzetno uzrujan. U tome je trenutku Peruzzi iz odškrinute ladice izvukla veliki nož sa par tamnih mrlja umotan u papirnatu vrećicu i rekla: „Možete li mi ovo objasniti? Bianchi, uzmi dokaz.“ U tome je trenutku izvadila lisice, a Flavio je povikao zabrinuto: „Ne znam što je to! Morate mi vjerovati!“ Peruzzi mu je bezosjećajno odvrtila: „To sačuvajte za sud. Imate pravo na šutnju i odvjetnika.“

Prošlo je dva dana od nemilog događaja. Znam da Flavio nije kriv što sam izjavila i Peruzzi, no ona mi je rekla kako me lijepo lice ne može zavarati. Htjela sam joj dokazati da je u krivu. Naravno, važno je i da nevin čovjek ne leži u zatvoru, no da se ne lažemo, više sam njoj htjela dokazati da nije u pravu. Bila sam par sati u uredu te pokušala povezati stvari. Odnijela sam kutijicu koju sam uzela od Paganija na analizu. Odjednom me je u mome radu prekinula Peruzzi koja je žustro uletjela u ured: „Flavio nije kriv! Znam da nije! U pravu si.“, htjela sam se pobjednički nasmijati, no znala sam da nije trenutak: „Oh, ovo se dogodilo i prije nego što sam očekivala.“ Na to je reagirala: „Nemamo vremena za glupe komentare! Na nožu nisu pronađeni otisci, svi vjeruju da ih je Flavio obrisao. Ali zašto bi onda ostavio krv na njima! Uz to, da je kriv, ne bi priznao da je bio blizu mjesta zločina. Znači govori istinu. Netko mu je smjestio, no tko? Pripremi se, nećemo izaći iz ovoga ureda dok ne otkrijemo to je to!“ Odjednom je izvadila praznu bijelu ploču iz ladice i stavila je na kaotičan radni stol pun papira te rekla kako ćemo ovdje složiti slučaj. Tada je počelo intenzivno razmišljanje, razmjenjivanje ideja. Papiri su letjeli na sve strane, bilo je i rasprave, neslaganja. Shvatile smo kako nam je najveća rupa bila kutijica na kojoj je pisalo *Tamalero*. U tome sam trenutku počela premještati slova po glavi, a Peruzzi je čitala sve moguće enciklopedije, vokabulare, ma sve što joj dođe pod ruku. Tada je rekla: „Od ovoga nema ništa! Morat ću iskoristiti svoje sposobnosti i ući u *dark web*.“, upitala sam: „Možeš li mi objasniti što je to?“ Tada je vidjela priliku u kojoj, napokon, ona meni može pametovati: „To je preklapanje mreža unutar Interneta kojima se može pristupiti samo uz određeni softver ili ovlaštenje. Iznimno je opasan jer se tamo događaju sve kriminalne radnje. Kao crno tržište, samo na internetu ili *online* kupovina ilegalne robe. Ako je istina to što govoriš, da *Tamalero* nije bezazlen, moguće je da će biti tamo.“ Nakon dva sata pokušavanja provale u njega, uspjela je i za veliko čudno našla *Tamalero*. Pisalo je kako je to visokorizična supstanca koja potiče rast mišića, tada nam je bilo jasno zašto se nalazio kod Paganija, no ne zašto i kod gospođe Cartelli. Također, nismo znale tko ju prodaje. Tada sam se opet zaglavila u svojoj galeriji misli, mozgala sam, razmišljala i premetala slova riječi *Tamalero* po glavi. Slova su letjela sa prvoga na drugo mjesto, sa trećega na četvrto i nije mi dugo trebalo da shvatim:

„Tamalero! Peruzzi, slušaj! *T-A-M-A-L-E-R-O*, kada poslažeš slova pravilnim redosljedom znači *A-L-T-O-M-A-R-E*. Vjerojatno kodno ime, nije mogao napisati da je dobavljač, no morao je nekako označiti svoj teritorij. Kako sam mogla biti tako glupa. Gospodin Altomare je dobavljač supstanci. Zato i je abnormalno bogat, zato smo sreli gospodina Paganija tamo, išao je po još.“, Peruzzi je ushićeno odgovorila: „Nisam ni sumnjala u tebe! Dobro možda samo.. jučer ili dan prije ili onda kada smo se upoznale. Uglavnom, ja također imam dobre vijesti, dobila sam jedan *mail*. Naime, saznala sam zašto je gospođa Cartelli posjedovala iste supstance. Imam kolegu, trenutno je privatni detektiv. Oko šest sati prije nego što sam ti priznala svoju grešku zamolila sam kolegu da prati gospođu Cartelli. Imale smo nevjerojatnu sreću da se upravo u tome periodu ispostavilo kako su Pagani i ona zajedno. Kolega mi je poslao slike, ulazio je u njen dom s velikom kartonskom kutijom na kojoj je pisalo isto *Tamalero*. Najvjerojatnije ih je skrivao kod nje. Nije mogao riskirati biti uhvaćen zato što je sportaš.“ Tada mi je sve sjelo na mjesto, poput zadnjih djelića slagalice: „Znači, Altomare je najvjerojatnije prodavao supstance Paganiju. Gospodin Cartelli je ljutit zbog saznanja o prevari prijetio da će ga odati za supstance, a njegov dragi prijatelj ga je u žaru ubio. Sigurna sam da je on jer je ćelav čovjek i nosi rukavice, najvjerojatnije, zbog čudne navike koja je uzrokovana sportom kojim se bavi. Zato niste našli tragove. Zločinac nije bio promišljen nego samo nevjerojatan srećković. Zašto je gospođa Cartelli pozvala policiju? Vjerojatno je vidjela što se događa, nije htjela da joj ljubavnik završi iza rešetaka. Tako su htjeli zataškati zločin. Kada su vidjeli da im to ne funkcionira, sve su podmetnuli Flaviju jer je ionako bio već na tankom ledu.“ Peruzzi je odjednom veselo uskliknula: „Da! Upravo to! Čitaš mi misli. No, kako ćemo to dokazati?“ Tada sam ju ponosno pogledala: „Ah, Lukrecia, što bi ti bez mene? Za par minuta će doći rezultati analize kutijice koju sam izvadila iz smeća kod Paganija, ako se na njemu nađu njegovi otisci prstiju i Cartellijeva krv, zločin je riješen. Kutijica je masivna, okrugla i željezna, moja teorija je da je tupi predmet kojim ga je Pagani udario upravo ta kutijica.“ Tada je ušetala forenzičarka i dala nam rezultat. U tome trenutku nam je objema srce kucalo kao nikada prije. Kao da se radi o životu ili smrti, jednostavno nismo imale hrabrosti saznati. Tada je Peruzzi, nestrpljiva kao i inače, uzela papir: „Točno je! Cartelli je mrtav zbog Paganija, riješile smo slučaj!“

Prošlo je mjesec dana. Danas je zadnji dan suđenja. Svi koji su sudjelovali u zločinu platit će kaznu za svoje spletku. Kada smo izašli iz zgrade suda, Peruzzi me snuždeno upitala: „Kada se vraćaš nazad u London?“. Tada sam ju odlučila iznenaditi: „Mislim kako moje noge neće skoro tamo zakoračiti. Odlučila sam ostati tu, graditi budućnost u ovome gradu. Naučila sam da promjena počinje od mene same.“, pokušala je sakriti sreću, no bilo joj je drago što ostajem.

Podsjetila sam ju: „Nemoj zaboraviti, danas nije samo zadnji dan suđenja, moja vijest s tvojim intervjuom izlazi. Nadam se uspjehu.“ Prije nego što je Peruzzi išta rekla, do nas je došao Flavio: „Hvala vam na pomoći. Da nije bilo vas sada bih nevin trunuo u zatvoru.“. U isto smo vrijeme obje izustile: „Nema na čemu.“ Nakon toga je dodao: „Gospođice Beatrice, čuo sam da ste novinarka. Ako ikada poželite pisati o mladom, uspješnom i potpuno savršenom biznismenu, znate kome se obratiti.“ Okrenuo se, nasmiješio preko leđa i otišao. Vratila sam se kući i rekla majci sretne vijesti na što je pustila suzu radosnicu, a zajedno smo ju i dočekale. Sreća me napokon sustigla, ona sreća koju sam prije par mjeseci gledala samo kao nedostižan ideal. Dostigla sam jedan od svojih ciljeva - pružiti majci i sebi bolji život, no odlučila sam da ću napredovati i truditi se još više. Uzbudjenje nije isparilo ni dva tjedna poslije. Naime, Lukreciji na poslu nikada bolje nije išlo, a moja vijest je dosegla svaku zemlju, a ne samo granice Italije. Moj šef, gospodin Smith me je odlučio promovirati i na moju zamolbu, premjestio sjedište mojega rada u Aostu. Grad koji me je nekoć podsjećao na čemer i jad sada je postao moje utočište. Tamo sam pronašla sreću i mir, priliku za uspjeh i razvoj koje ne želim ostaviti samo za sebe nego prenijeti na čitav grad. Tamo se moje srce obnovilo iz pepela, poput drevne ptice Feniksa i podarilo mi osjećaje na koje sam i zaboravila da ih nosim i posjedujem. Sada sam tamo imala prijateljicu koju sam stekla za čitav život, moju Lukreciju, majku koja me voli neizmjerljivo i bezbroj mogućnosti. Još uvijek, naravno, borim se sa svojim demonima, no sada se suočavam s njima neustrašivija nego ikada. Shvatila sam također kako sreća nije besmislena, ako ju osjećamo iskreno. Nalazi se tamo gdje je ljubav, bilo prema poslu, obitelji ili prijateljima. Svatko ju drugačije percipira, ali i drugačije ostvaruje, a to puno govori o čovjeku. Ako ikada dođete do pitanja: „Život ili sreća?“, odgovorite: „Život.“ Zašto? Naime, sreća nije dostojna ljudskoga života, to sam i sama naučila iz ovoga slučaja. Razlog je jednostavan, zlo ni prema kome drugome nikada vam neće pružiti blagostanje, a samim time ni sreću. Najveća istina ljudskoga postojanja glasi: „*Na tuđoj nesreći nemoguće je izgraditi svoju sreću.*“